

der for ejendomme, der på tidspunktet for den vurdering, som lægges til grund ved skatteberegningen, benyttedes til landbrug, gartneri, planteskole eller frugtplantage, som hovedregel alene beregnes *amtskommunal grundskyld af grundværdien af de arealer, der anvendes til bebyggelse, gårdsplads, have o. lign.* Det samme skulle gælde for *skove og plantager* bortset fra de staten tilhørende. For så vidt angik ejendomme af den omhandlede art, der er beliggende i byzone, og for hvis vedkommende der ikke er afgivet erklæring vedrørende betaling af frigørelsesafgift og afståelsesafgift, skulle der dog efter lovforslaget herudover beregnes grundskyld af den del af grundværdien af disse ejendomme øvrige arealer, der overstiger den værdi, hvortil grundværdien ville være ansat, såfremt disse ejendomme var vurderet uden hensyn til forventet udstykningsværdi. Endelig foresloges det, at for ejendomme af den omhandlede art skulle der i skatteåret 1977 beregnes amtskommunal grundskyld af et beløb, der svarer til *halvdelen af den for de pågældende ejendomme fastsatte grundværdi*, såfremt denne gennemsnitlig er vurderet til 1 kr. eller derunder pr. m². For ejendomme, hvis grundværdi er vurderet til mere end 1 kr. pr. m², skulle der svares grundskyld af et beløb, der svarer til grundværdien med fradrag af 50 øre pr. m².

Om baggrunden for lovforslaget hedder det i fremsættelsestalen:

„Lovforslaget har til hensigt at fritage produktionsjord for beskatning til amtskommunen.

Venstre finder denne form for beskatning forældet og behæftet med en række uheldige samfundsmæssige konsekvenser.

Jordskat er en af de ældst kendte former for skat. I en tid, hvor det administrative apparat var væsentligt mindre udviklet, og hvor så godt som al indkomstdannelse var knyttet til jord, havde det sine åbenbare fordele at benytte jordværdien som beskatningsgrundlag.

I et moderne samfund virker skat på produktionsjord uheldig. Skat på jord giver en konkurrencemæssig forringet stilling for de erhverv, der er afhængige af dette produktionsmiddel. Specielt virker skat på produktionsjord uheldig over for den fælles landbrugspolitik i EF, hvor målet er lige konkurrencevilkår.

Det skal præciseres, at venstre finder, at erhvervslivets faste skatter i højere grad bør afløses af afgifter, som virksomhederne ved hensigtsmæssige produktionsomlægninger kan rationalisere sig ud af. Faste skatter, der som regel udelukkende er af fiskal karakter, virker